

คุณตาครับเบาๆ ครับ ผมกลัว

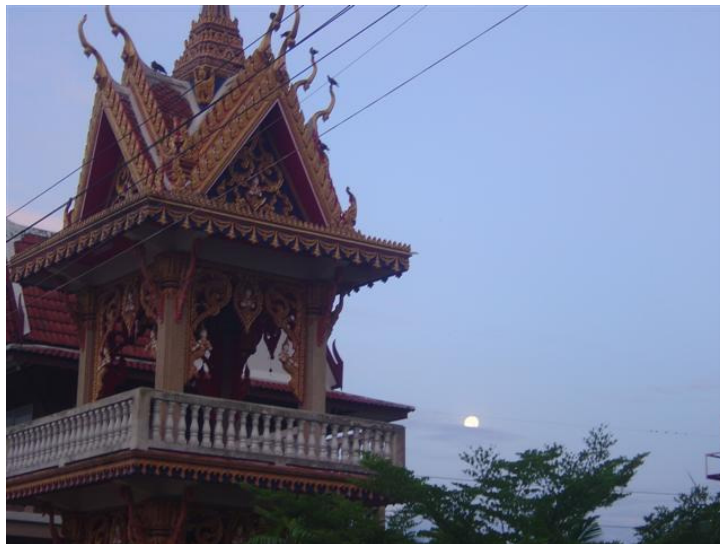

ภาพนี้พ่อบอกว่าจะส่งเข้าประกวดเพราะได้อารมณ์มากไม่ต้องบรรยายอะไรอีกแล้ว

หลังเสร็จสิ้นการโกนผมทุกอย่างเข้าสู่ปกติพวกเราทำวัตรเย็นและทำการชักซ้อมในวันรุ่งขึ้นเพื่อเข้าพิธีบวช ทางวัดแจ้งผู้ปกครองให้มาตั้งแต่ ตีห้าครึ่ง เราถูกสั่งให้เข้าตั้งแต่หัวค่ำ เพราะพรุ่งนี้เข้าต้องรีบตื่นเตรียมตัวตั้งแต่ตีสาม การตื่นนอนในตอนเช้าเป็นอะไรที่ยากยิ่งและเป็นเรื่องที่ทรมานมากสำหรับผม

วันเสาร์ที่ 11 เมษายน 2552 ทุกคนรีบตื่นนอนเพื่อเร่งรีบทำภารกิจให้เสร็จเราลงมารวมพร้อมกันในชุดขาวแลดู ชาวโพนไปหมดเนื่องจากเป็นช่วงเวลาเช้ามีดยังไม่สว่างดีนัก

ประมาณตีห้าครอบครัวผมก็มาโดยพร้อมเพรียงกัน ว่าที่เณรทั้งหลายถูกเรียกไปรวมตัวกันที่ศาลาธรรมสังเวช ขณะที่รอญาติและพิธีการอยู่นั้น ผู้ปกครองต่างเข้าไปร่วมถ่ายรูปเป็นที่ระลึกท่ามกลางแสงอาทิตย์ในยามเช้าที่เริ่มสาดส่อง

เมื่อถึงเวลาประมาณ 7 นาฬิกาเหล่าพุทธทายาทถูกเรียกเข้ามาตั้งแถวเป็นแถวตอนสองแถว โดยนำขบวนด้วย พี่ ๆ สาว ๆ จากโรงเรียนข้าง ๆ วัด ในชุดสีขาวถือดอกไม้พานพุ่ม เตรียมยื่น รอ ได้ยินเสียงพระพี่เลี้ยงตะโกนบอก ให้สำรวจเป็นช่วง ๆ นี่แหละหนา จับปูใส่กระดัง

ผมเดินลงมาต่อแถวยื่นคอยสายตาพิจารณาดอกบัวในมือ ในขณะที่เพื่อนบางคนถือแก้วไปมา จนดอกหักหรือไม้ก็พับงอห้อยลงมาไม่น่าดูนักในขณะที่เจ้าตัวต้องจับก้านดอกไม้ใหม่แทบจะเอา มือพุ่มกำดอกทั้งดอกเนื่องจากไม่มีก้านเหลือให้พอจับ เป็นที่ขบขันของญาติโยมที่ยืนดูอยู่ข้าง ๆ

หลังจากรูปขบวนถูกจัดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เราเริ่มเดินออกไปยังโบสถ์ เพื่อวนรอบโบสถ์จำนวนสามรอบ

โชคดีที่โบสถ์ไม่ใหญ่มากนัก ไม่เช่นนั้นผมคงเหนื่อยแน่ ๆ เราเดินกันเป็นแถวท่ามกลางแสงอาทิตย์สาดส่องแลดูงามตา สำหรับญาติโยมที่รอยื่นคอยชมริ้วขบวน

จริง ๆ แล้วโบสถ์อยู่ไม่ไกลจากจุดเริ่มต้นนักแต่เราจำเป็นต้องเดินอ้อมไปตามถนน ระยะทางสัก ร้อยเมตรได้ จากจุดเริ่มต้นที่ศาลาธรรมสังเวช

ผมเห็นคุณพ่อเดินไปเดินมาเพื่อหามุมถ่ายรูปให้แลดูสวยงาม พ่อเคยบอกว่ารูปบางรูปถ่าย ด้านหลังดูขลังกว่าด้านหน้า เห็นท่าจะจริง

เมื่อขบวนเริ่มเลี้ยวเข้าสู่โบสถ์ ผมรู้สึกอยากเดินวนให้จบเร็ว ๆ แต่ทำไม่ได้เพราะเราต้องค่อย ๆ เดินอยู่ในท่าสํารวม และไม่ให้แตกแถว ชุตขาวเริ่มมีเหงื่อไหลซึมอันเกิดจากโดนแสงแดดยามเช้าตกกระทบ

รอบที่หนึ่งผ่านไป รอบที่สองผ่านไป รอบที่สามผ่านไป คุณพ่อถ่ายรูปจนหน้าใจตั้งแต่รอบที่สอง และเดินกลับไปศาลาพิธี เพื่อรอว่าที่เณรน้อยทั้งหลาย

เมื่อครบสามรอบเราเดินกลับไปตามเส้นทางเดิมที่เดินมา ญาติโยมที่เคยยืนอยู่ตามข้างทางกลับ หายไปจนหมด เนื่องจากเข้าไปในศาลาพิธี ญาติโยมผู้ปกครองแต่ละคนล้วนมี สติ๊กเกอร์ปิดที่ เลื้อเพื่อบอกตำแหน่งในการนั่งให้ตรงกับสติ๊กเกอร์ของลูกหลานตัวเอง จากนั้นที่สามเศร ทะยอยเดินเข้ามาสู่ศาลาพิธีผมเดินมาหยุดยืนตรงตำแหน่งที่แม่และพ่อหนึ่งอยู่คุณยายหนึ่งอยู่บน เก้าอี้ด้านหลัง รอจนเพื่อน ๆ ทุกคนเข้ามายืนในตำแหน่งที่ถูกต้องแล้วจึงนั่งลงหลังสิ้นเสียง สัญญาณให้นั่งลงของพระพี่เลี้ยง

หลังจากนั้นพระพี่เลี้ยงกล่าวนำคำขอพร แม่กับพ่อถึงกับน้ำตาซึม คงมีใครปลอกหัวหอมอยู่ กะมัง บรรยากาศทำให้รู้สึกมีมนต์ขลังเป็นอย่างนัก ผมกล่าวคำขอพร ขอขมา สิ่งที่เคยได้ล่วงเกิน บิดามารดา และขอโหสิกรรมนั้น ๆ หลังจากนั้นจึงทำการรับมอบ ผ้าไตรจีวร พ่อกับแม่หยิบ ขึ้นมาถือคู่กัน นาน ๆ จะเห็นภาพที่ท่านทั้งสองทำอะไรพร้อมกันเสียที ออกจะดูแปลกตาไปบ้าง

หลังจากนั้นผมจึงโน้มตัวลงรับผ้าไตรจีวรจากผู้มีพระคุณทั้งสอง โดยมีคุณยายยื่นมือมาแตะที่หลังคุณแม่

จากนั้นจึงได้ยื่นสัญญาณให้ลุกขึ้นยืนท่ามกลางสายตาความปลาบปลื้มของผู้ปกครองทุกคน ขบวนแถวทยอยเดินออกจากศาลาไปที่ ศาลาธรรมสังเวช เพื่อแต่งตัว เสียงเพลงที่เลือกมาเปิดขณะประกอบพิธีซึ่ง กัดกินดวงใจเสียเหลือเกินคนใจอ่อนไหว อาจถึงกับปล่อยโฮ ง่าย ๆ ด้วยความกินใจของเนื้อหาเกี่ยวกับพระคุณบิดามารดา ได้ยินเสียงผู้ปกครองหลายท่านคุยกันแค่บวชเณร นะนี่ยังปลื้มขนาดนี้ ถ้าบวชพระคงปล่อยโฮ ยิ่งกว่าเจ้าสาวตอนสวมแหวนอีก

ผมเห็นคุณพ่อลูกเดินตามมาถ่ายรูปที่ขบวนด้วย ทั้งหมดเดินเข้ามาที่ศาลาธรรมสังเวชเพื่อรอ
แต่งตัว

ผมได้รับความกรุณาอีกเช่นเคย ได้แต่งตัวเป็นคนแรก ๆ โดยพระพี่เลี้ยงช่วยแต่งให้ ผ้าสบงที่
เตรียมไว้ให้ถูกตึงสูงถึงหน้าอก ไม่เช่นนั้นชายสบงคงลากไปกับพื้นดินแน่ๆ

จากนั้นก็เปลี่ยนสายรัดประคตคาตรอบเอวโดนรัดจากหน้าไปหลังและวนกลับมาผูกข้างหน้าอีกครั้ง

ตามด้วยการห่มจีวรผมพยายามจดจำวิธีการนุ่งต่าง ๆ ไว้แต่คิดดูแล้วคงยังไม่สามารถทำได้ด้วย
ตัวคนเดียวแน่ ๆ

จากนั้นก็ไปตัดเอาสีเหลืองที่ถูกดึงรัดจนแน่น เทำนี้ผมก็แต่งตัวเสร็จแล้วนั่งรอเพื่อน ๆ คนอื่นที่รอพระพี่เลี้ยงแต่งตัวให้

คุณแม่กับคุณยายเข้ามาขอยื่นถ่ายรูปเป็นที่ระลึกเก็บเอาไว้ ด้วยทำมาตรฐานตามที่คุณพ่อบอก ด้วยการพนมมือถือดอกบัวเอาไว้ พ่อต้องบอกให้เอาดอกบัวต่ำลงไว้เดี๋ยวจะบังหน้า

หลังแต่งตัวเสร็จกันทุกคนถูกเรียกมาตั้งแถวคุณพ่อกับคุณแม่รีบกลับไปศาลาพิธีเพื่อรอมอบบาตรและเครื่องอัฐบริขารและปัจจัย

ผมเดินกลับมาที่ศาลาพิธีและหยุดยืนที่ตำแหน่งเดิมเห็นพ่อกับแม่ นั่งคู่กันอยู่ พ่อจะเป็นผู้มอบบาตร ส่วนแม่จะเป็นของปัจจัยและเครื่องใช้ส่วนตัว เช่นสบู่ แร่งสีฟัน ยาสีฟัน ที่ถูกมัดรวมกันอยู่ในตระกร้าพลาสติก เสียงบทสวดอธิปิโส รู้สึกตึงเพราะติดตึ้งใจ แม่ น้ำตาซึมอีกครั้ง แม่บอกกับพ่อว่า มีความรู้สึกเหมือนลูกกำลังจะบวชไม่สึก พ่อส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ไม่หрок เลโก้ ยั่งรอเขาอยู่ คงนับวันนับคืนเลยมั้ง พ่อพูดถึงกุศโลบายที่สัญญาไว้กับผม แต่ถ้าไม่สึกก็ดีสิ พ่อพูดพร้อมยกมือท่วมหัว เปล่งวาจาสาธุ จนคุณยายอดหัวเราะไม่ได้ เตี้ยวเหอะ เตี้ยวจะรู้สึก

เราทั้งหมดลุกเดินกลับมาที่ศาลาธรรมสังเวชเพื่อรอพระอุปัชฌา ซึ่งกำลังเดินทางมาช่วงนี้ทุกคนต่างแต่งตัวกันใหม่ บางคนก็หลุดลุ่ยตั้งแต่ช่วงเดินมา ดูแล้วก็อดขำไม่ได้ เราได้พักผ่อนช่วงหนึ่งก่อนเข้าสู่พิธี หลังจากเข้าพิธีแล้ว เราทุกคนก็ได้เป็นสามเณรเต็มตัว ญาติโยมต่างเข้ามาถ่ายรูปกันดูละลานตาไปหมด ยังมีเรื่องราวอีกมากมายสำหรับ Summer นี้ ที่ผมยังต้องเจอ แต่ยังไงผมก็จะไม่ยอมแพ้ขออยู่ให้ครบจนถึงวันที่ 26 เมษายน 2552 สู้ตายครับ

เจริญพร
สามเณรต้นไม้

